

Szám.

ásik ré-
os, hogy

előkelő,
veti meg
t. Mert
a hadve-
érne a
irály és
ha van
er, egyes
de sokan
hatalmat

indenkit.
t végez.

o
o a

z világ a

20X V

nikon

TÖK.

k számában
y beküldték
eisz Lipót,
elemen Mar-

zkó, Rusz-
inak javára:

egyed-
gó bácsi

enaum-épület
pesten.

KIS LAP

A KEDVENCZ HELYEN. (Lásd a 160. lapon.)

XXXIII. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. szeptember 4-én.

A KINCS FORRÁSA.

— Elbeszélés. —

HÁZ előtt kinálkozó árnyékos tornáczon, karszékben kényelmesen elnyújtózva ült Miklós bácsi. Persze hogy ott volt a kis Katicza is, még pedig a bácsi térdén lovagolva, mert az már az ő jussa volt. A másik oldalon pedig Ödönke állt, odatámaszkodva a bácsihoz.

Már kikotorászták Miklós bácsi zsebeit, előszedték a czukorkákat és más mindenféle jó csemegét. Nem is kérdezték, mert már tudták, hogy ez az övék. Megköszönték szépen, mint mindig, de látszott, hogy most az egyszer még mondani szeretnének valamit. Egy kis habozás után Ödönke bele is kezdett:

— Mondja csak, bácsika, hogy van az, hogy a zsebéből sohasem fogy ki ez a sok jó csemege?

— Bohó kérdés! Hiszen most is kifogyott, de aztán újra megtöltöm.

— Igen, de mindig olyan drága portékát hoz, mondja a mamánk.

— Ne gondoljatok azzal, csak ha jó.

— Ugy-e, bácsi, maga nagyon, nagyon gazdag? szolt a kis Katicza. Mondta nekem a Jutka dada.

— Mondta? felelé a bácsi mosolyogva. No ha ő mondta, akkor bizonyosan igaz is.

— Jaj de szeretnék én is olyan nagyon gazdag lenni! szolt Ödönke. Akkor nekem is volna arany órák és vehetnék magam sok czukorkát. Csak tudnám, hogy lehet gazdaggá lenni.

— Annak rendesen csak egy módja

van, kedves fiam, az pedig: munka és szorgalom.

— De hiszen a bácsi nem dolgozik, csak festeget egy kicsit, amikor éppen kedve tártja.

— Az igaz, most már öreg vagyok és pihenek. De mikor még jó volt a szemem s nem reszketett a karom, nem pihentem. Hanem azért mégis igazatok van. Az én kincseimnek más volt az első forrása. Ha éppen akarjátok, elmondom.

Ilyen biztatásra Katicza és Ödönke sohasem mondtak nemet. Mert ha a bácsi mesélt, azt még az édes csemegénél is jobban szerették. Elhelyezkedtek tehát s a bácsi így kezdte:

— Én és testvéreim, köztünk a ti atyátok, nem éltünk gyermekkorunkban olyan uri módban, mint ti. A családunk nem is volt uri család, mert atyánk, a ti nagyatyátok, szegény tanító volt egy felvidéki kis faluban. Ugyancsak gondjába kerülhetett, hogy eltartsa a családját. Mert hatan voltunk testvérek, három leány, három fiu. A leányok voltak öregebbek és ők kevesebb gondot okoztak, sőt már hasznót is tettek a háznál. Segítették anyánknak a házi munkában, gondját viselték kertnek, baromfinak, sütöttek-főztek és nap-nap mellett volt elég dolguk azzal is, hogy összevarrták, megfoltozták nekünk fiuknak a ruháinkat, mert rendesen összetépve hoztuk haza a sok fa-mászás, bukfenczezés után.

Mert hát, nem akarom eltagadni, pajkos fiúcskák voltunk, különösen ketten. Nagyon szerettük ugyan szüleinket és tisztelettel hallgattuk oktatásaikat, de hát mégis csak sokszor megesett, hogy nem

elekedtük, a mi helyes lett volna. És nem árultok senkinek, hát már csak állom, hogy én voltam valamennyiünk leggarabonczásabb diák. Mindig szakadva a térdem és könyököm. Rezolvva az arcom, mindig elkészültem, a hol vártak és mindig ott voltam, a hol a manó sem kívánta.

A legnagyobb bátyám, az egészen másféle volt, rendes, pontos és gondos, úgy hogy szüleink mindig rá mutattak példakép. Meg is fogadtam százszor, hogy olyan leszek, de nem telt bele egy-két nap, már megint csak a régi voltam.

Különösen abban telt nagy kedvem, ha a környéken bolyonghattam. Nem is volt messze tájon egyetlen patakcsa, melyben nem gázoltam, egyetlen szikla, melyre föl nem másztam; ismertem minden zugot, minden fát és ha madárka éppen maradt a fészkében, csak azért maradt, mert sajnáltam bántani. Ismerni valamennyi fészket ismertem.

Persze, sok pirongatást kaptam, mikor ebédre, vacsorára elkéstem. Kaptam bizony még egyebet is, úgy kiporolták a nadrágomat, hogy magam is jajgattam, mert még benne voltam a nadrágban. Ozsonna, vacsora is sokszor elmaradt büntetésül és ilyenkor szörnyen fogadkoztam, hogy de most már igazán más leszek. Hanem hát, kénytelen vagyok megvallani, a vége mindig újra csak az lett, hogy nem bírtam megtartani ígéretemet. Pedig jó anyám gyakran mondá:

— Lásd Miklós, te annyi gondot okozol nekünk! Pedig tudom, nem vagy rossz fiu, szereted szüleidet. És mégsem hallgatsz intésünkre!

Ilyenkor mindig elbusultam és szörnyen szégyeltem, hogy oly pajkos és gondatlan vagyok. De mikor aztán kint ragyogott a nap, zengtek a madarak, röpködtek a pillangók, megint csak neki indultam köszálni.

Egy napon még a szokottnál is meszebb bolyongtam el s már jóformán esteledett, mikor eszembe jutott, hogy haza felé induljak. Siettem, hogy haza jussak, mielőtt egészen besötétedik. Tüskön-bokron keresztül gázoltam, mert vihar fenyegetett és elképzelttem, hogy jó anyám aggódni is fog miattam. Ép ezért nem mentem a kanyargós uton, hanem csak úgy torony irányában. Csakhamar meg is eredt a zápor, csattogott a mennydörgés...

— Jaj de félhetett, kedves bácsi! szólt közbe Katicza.

— No meglehet, hogy féltem egy kicsit, de leginkább attól, hogy nagyon átázom és még inkább tönkre teszem ruháimat. Most már igyekeztem kijutni az utra, talán akad valami kocsi, mely éppen arra mifelénk megy és fölvesz, segít a bajomon. És éppen amint ezen töprenkedtem, valami sajátságos hang hallatszott nem igen messziről. Mintha jajgatás lett volna, mintha segítségért kiáltott volna valaki. Én kívántam segítséget és ime, más valaki van itt, a kinek segítség kell.

Eleinte habozva s kissé félve is álltam meg. De aztán megszégyeltem gyáva-ságomat. Hátha olyan bajban van valaki hogy én is segíthetek? Sietve mentem a hang irányában s csakhamar eljutottam oda, honnan a segélykiáltás hangzott. Hamarjában, mivel már sötétes volt, nem is tudtam, mi van ott, csak valami homá-

lyos tömeget láttam az ut közepén. De a mint közelebről és jobban néztem, láttam hogy egy ember fekszik ott elterülve a sárban, mellette vagyis rajta pedig egy ló.

Most már nem féltem. Láttam, hogy itt baleset történt és gyors segítség szükséges. Oda szaladtam a földön fetregő, fájdalmasan sohajtozó emberhez, hogy talán tudok segíteni rajta.

Az esthomályban, szakadó esőben is láthattam annyit, hogy öreg ember. Haja, szakála egészen ősz volt s hosszú, sovány kezeit könyörgőleg nyujtotta ki, a mint engem megpillantott.

— Oh, segítség! Megfulok! Segítség!

— Mindjárt fölsegítem, fogódzék belém.

— Ah, az nem lehet. Lovam elbukott velem és rám esett... oh... majd bezuzza a mellemet.

— De hát miért nem áll föl a gonosz állatja!

— Bizonyosan nem bír mozdulni, valami nagy baja történhetett... igen hü és okos állat volt mindig, engedelmeskedett szavamnak, fölállt volna, ha tudna. Segíts, fiam!

Mialatt az öreg így beszélt, jól körülnéztem, hogy hát miképp is van itt ez a

nagy baj és hogyan lehetne segíteni. Ször arra gondoltam, hogy beszalagolom a ló faluba és segítséget hívok; de azt láttam, hogy ez veszedelmes volna. A szegény öreg nem bírhatja ki a nagy súlyt, mely reá nehezedik, akármilyen is halhat, mire az emberekkel visszajövök.

Igen, de mit tehetek én egymagam. Izmos ficzkó voltam, az igaz, de végre is csak fiatal fiú. Itt pedig nagy erőre volt szükség. Föl kellett emelni a lovat, hogy

a szegény ember kiszabadulhasson.

— Megpróbálom, talán tudok segíteni. Várjunk csak! Hogy is fogjak hozzá?

— A ló nyakát kell fölemelni legelőször is... az nyomja a mellemet... oh... majd beszakad.

Nem okoskodtam sokat, hanem megkaptam a ló fejét és fölemeltem. Az öreg ember

megkönnyebbülten lélezett föl s szinte öröm volt látni, mily jól esik megszabadulnia a kínos nyomástól, mely eddig reá nehezedett. Igen ám, csak hogy azzal még nem volt segítve a bajon, hogy a ló fejét fölemeltem. Az öreg embernek a teste is ló alá szorult, a ló pedig nem mozdult. Sokáig nem tarthatom fenn a ló fejét és ha tartom is, ezzel nem jutunk előbbre; ha meg visszajövök...

A KIS TALIÁN MAJMOCSKÁJA.

— Vitézi történet 12 képen. —

*Kis talián s a majma ennek
Művészeti körútra mennek,
Elismerésre, kincsre vágyva,
Elindulnak a nagyvilágba.*

aeresztem, ismét fojtogatni fogja a szegény öreget.

— Ejnye no, így nem boldogulunk. Megpróbálok, talán jár itt közel valaki.

Teljes erőmből kiáltottam segítségért, de az persze hiába volt. Ilyen késő este, zivataros esős időben az emberek bizony nem jártak kint, csak olyan magamforma vásott ficzkó kószált messze a háztól.

— Másképp kell próbálni. Várjon csak . . . egy - két percze leeresztem a ló fejét, már ha nyomja is . . . aztán török egy erős galyat, azt kezébe veszi, én újra fölemelem a ló fejét, az ágat alája tartja keresztbe, úgy, hogy többé nem fog visszaesni mellére. Azután majd más-hol próbálok megmozdítani a lovat.

— Így jó lesz . . . nagyon jó lesz . . . csak siess, jó fiu.

Siettem is és mihamar visszatértem egy vastag faággal, fölemeltem a ló fejét s az öreg az ágat egyik végével a földnek támasztva, maga fölé tartotta, úgy, hogy a ló nyaka nem esett rá vissza. Ekkor a ló hátsó lábait fogtam meg és teljes erőmből húzni kezdtem. Elhúzni ugyan nem bírtam a nagy és nehéz állatot, de meg-rántottam annyira, hogy a ló alkalmasint

fájdalmat érzett, fölocsudott dermedtségéből és megmozdult. Ezzel megint szabadabb lett valami kevéssel az öreg ember, úgy hogy már csak a lábait voltak a ló alatt. Ekkor eleresztettem a ló lábait s az öreget fogtam meg a vállánál, aztán húztam, a mennyire csak bírtam. Keservesen jajgatott, de hát ezzel nem törődtem, csak húztam és örömmel láttam, hogy valami

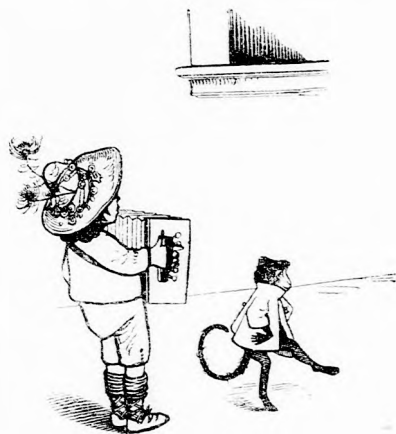
keveset ezzel is kiebb jut. Azután megint hátra mentem és a ló lábait rángattam. Szinte csorgott rólam a veriték a nagy erőlködéstől, de erre akkor nem is gondoltam. Ha már belefogtam, végére kell járnom. Hol az öreget húztam a ló alól, hol a lovat az öregről, a ki szegény meg nem állhatta, hogy nagyokat ne jajditson a fájdalomtól.

És végre-valahára sikerült. — egy nagy rántással annyira megmozdítottam a lovat, hogy az öreg ember teljesen kiszabadult alóla.

— Így ni, most már fölkelhet! kiáltám örvendve.

Segíteni akartam, de az öreg gyöngehangon mondá:

— Várj egy kicsit . . . hadd térjek kissé magamhoz. El van zsibbadva egész

*Harmónikáz az ifju talján,
Kis majma tánczra kél a dalján;
De mást is tud még ő kegyelme,
Övé a publikum figyelve.*

testem... de úgy érzem, hogy nincs eltörve semmi csontom. Ha kissé megpihenek, talán föl tudok állni.

— Csak pihenjen... majd én kissé föltartom a fejét.

Nagy sár volt, de azzal most nem törődhettem. Leültem a sárba és ölembem emeltem az öreg ember fejét. Jó ideig lihegve lélekzett, de lassankint aztán kezdett lecsöndesedni.

— Nem gondolja, hogy jó volna, ha beszaladnék a faluba és kocsit küldenék ide? kértem.

— Nem, ne hagyj el, jó fiu... nem akarok egyedül maradni. Mindjárt fölállok... aztán bizonyosan birni fogok járni... maradj itt... ha csak nagyon sürgős és fontos dolgod nincs.

— Oh, az épen nincs... otthon alkalmasint várnak ugyan, de az nem

*Valódi csoda, amit művel
Derék majmunk a hegedűvel:
Gazdája játékát kíséri,
A sok néző mind őt dicséri.*

baj... ugyis vásott Miklós a nevem, szokva vannak hozzá, hogy elkészálok.

Az öreg ekkor már kissé elmosolyodott.

— No hát, vásott Miklós, maradj csak itt mellettem és segíts... most már fölállok.

(Vége következik.)

KAKAS-HÁBORU.

— Mese. —

Elbeszéli Ida néni.

ARJU varjunak nem vájja ki a szemét, de kakas a kakasnak igen.

Tarajos és Sarkantyus rengeteg nagy udvaron laktak; külön-külön szemétdom-

oon uralkodtak; mégsem fértek, el egymástól és folytonosan veszekedtek verekedtek. A háboru megkezdődött, alig hogy kibujtak a tojásból és folyton tartott, csak néha-néha szakította félbe egy kis fegyverszünet.

Első párbajuk, melyben vérök is folyt, ha jól emlékszem, egy mogyorónagyságu czukorsüteményért esett. Mindketten akkorák lehettek, mint az öklömnek a fele, tán még nem is tudtak kukorékolni. A kis Anna elejtett egy falatot a süteményből. Tarajos és Sarkantus meglátták és oda rohantak, hogy elkapják. A helyett, hogy megosztzkodtak volna, verekedni kezdtek. Csőreikkel esipiték, vágták egymást, a porban hemperegtek véresen, az egyik úgy mint a másik.

Tarajos nem engedte, Sarkantus nem hagyta a jussát, de a míg ők viaskodtak, ott termelt egy szemes veréb, ügyesen elkapta a süteménydarabkát és odább állt vele. Jóízűen falatozva, nagy kedveteliséssel nézte a csatát is a kis kópé. Végre Sarkantus legyűrte Tarajost s mint győztes maradt a sikon és kereste a drága falatot. Forgolódik jobbra is, balra is, mind hiába, nem találja, mert ott van már

az a veréb begyében. A veréb pedig csufolódva elébe áll és elkezd csiripolni.

— Nem mindig nyer az, a ki győz a harcban, jegyezd meg jól, kakas barátom. A hol kettő pöröl, a harmadik nyer. Most a magad kárán okulhatsz.

Az öreg gácsér, a majorság bölcese, szintén tartott a két kakasnak ilyenforma prédikációt. De bizony ez nem használt semmit, azért ők csak gyűlöltek egymást, mint azelőtt és minthogy czivakodni akartak, mindig találtak is okot, hogy összekapjanak.

Egyszer hajnalban, a mikor versenyezve kukorékoltak, Sarkantus odaszól Tarajosnak:

— Hogy mersz most négyszer kukorékolni, mikor csak kétszer kell.

— Jobban tudom én a regulát, válaszolt ez.

Négyszer kell kukorítani. Látod, már jön is a nap.

— Talán bizony azt hiszed, hogy a hívásodra kel föl? Az én hangomat hallotta, azért jön.

— Nem igaz, én parancsolok a napnak.

— Ostoba ficzkók! — mondá a gácsér. Azon veszekednek, ki parancsol a napnak! Annak még a szakácsné sem

*Midőn mutatványukkal készek,
Jutalmuk várják a művészek,
Hogy szépen együtt el is költsek
Közös munkásságuk gyümölcsét.*

parancsol, pedig az már hatalmas egy teremtés.

— De nekem szót fogad, vitatta Sarkantus.

— Azt könnyű lesz bizonyítani, mondá a gácsér. Reggel az én rekedt hápogásomra is előjön; hanem tegyetek próbát, hívjátok vissza este, mikor le akar

nyugodni. Az lesz a kakas, a ki ezt megtudja tenni!

Hát nem ráállt a két bolond e versenyre! Estefelé a helyett, hogy mint rendesen, a kakasülőre vonultak volna, oda állottak az összegyűlt majorság előtt kukorékolni. Azt hitték, erre majd csak visszafordul a nap. De bizony hiába eről-

*Mindenfelé, hol megfordulnak,
Piczula, alma bőven hullnak.
A pénz a talián jutalma,
A hü majomnak jut az alma.*

ködtek, hogy szinte kiszakadt a géégjök: a nap leszállt a hegyek mögé és nem akart visszatérni. Egyre sötétebb lett, a ruczák, libák és a többiek kigunyolták a kakasokat; csak a tyukok nem mertek kotyogni.

A kakasokat a kudarcz nem ejtette zavarba. Mindegyik odafordult tyukjaihoz és keményen rájuk parancsolt:

— Azt kell hinnetek, hogy a nap engem tisztel és hogy én vagyok a legnagyobb ur a világon. A ki másképp gondolkodik, annak jaj!

A tyukok inkább elhitték, a mint kakas uraimék parancsoltak. Sokszor össze is vesztek e miatt Tarajos és Sarkantus tyukjai, ha találkoztak az udvaron. Csak a Bóbitás kotlós nem törődött

az egész dologgal. Neki csibéivel volt dolga egész nap, azokat ápolgatta, dédelgette, mint jó tyukmamához illik.

Hogy örömet szerezzen nekik, ki akart velök sétálni a szép meleg nyári időben. Mikor a kapu felé indult, odakiált neki Tarajos:

— Ne menj ki, megáztok, nagy eső lesz.

Mint jóra való kakas, figyelt az időjárásra is.

A kotlós megállt, nem tudta, menjen-e vagy sem. De Sarkantyust bosszantotta, hogy valaki higgyen az ellensége tudományában. Irigysége annyira elvakította, hogy nem akarta észrevenni a jeleket, melyek a közeledő zivatart jósolták.

— Ne higgy neki — kiáltá Bóbitás-

*A számos néző közt egy vén eb
Irigye majmunk sikerének;
Ezt meg nem bírja kutya-gyomra,
Reá rohan a kis majomra.*

nak. Nem lesz semmi baj, tiszta, derült az ég, legföljebb ha egy-két csöpp esik. Annál kellemesebb lesz a séta.

A kotlós elindult; de vesztére tette. Nemcsak eső volt, hanem jég is. Ugyancsak elpacskolta Bóbitást csibéivel együtt, sőt hármat a szegény kicsinyek közül agyon is ütött.

Jajgatva tért vissza a szegény kotlós

a majorba. Ott mindenki segített neki el-
siratni az aranyos kicsikéket.

— Minek is mentél ki, szólt Tarajos.
Hisz intettelek.

— Az ám, vágott közbe Sarkantus.
Azt mondtad neki, hogy eső lesz, pedig
alig esett néhány csöpp. Mért nem mondtad,
hogy jég lesz?

— Hát mért nem mondtad te?

Minek biztattad, hogy semmi baja sem lesz?

Egymásra rohantak, de épen akkor jött a szakácsné, hogy a bőrig átázott kotlóst és csibéit a meleg konyhába vigye. Nagyt suhintott egy ott heverő söprünyéllel a két kakasra, aztán így szólt:

— Hess jobbra — hess balra! Csak még egyszer lássam, hogy verekedtek! Tudom, utolsó esatátok lesz!

A kakasok szétfutottak, de ámbátor jól hallották Kati néni fenyegetését, nem törődtek vele. Ezt nem hagyhatják abba, ez becsületkérdés. Be kell bizonyítani a világ előtt, ki az igazi kakas. Életre halálra meg fognak vívni.

Hiába követett el az öreg gácsér mindent, hogy kibékítse a haragos feleket. Egyikök sem akart rá hallgatni. Buboska és Kendermagos jérezék pedig oktalan fecsegésökkel elmérgesítették a dühös kakasokat. Ezek most már komolyan készültek a háborura: a tyukokat betanították, hozzá mindegyik katonákat verbuvált. Befogadtak mindenkit: galambot, kacsát, szarkát, rigót, a ki csak be akart állni. Sarkantjus még a macskát is be akarta venni seregébe, mikor ez felaján-

lotta segítségét; de már ez ellen tiltakoztak saját katonái, kik nem hittek a Czirmos jó szándékában. A fecskék nem akartak részt venni a háboruban, ők inkább pusztították a legyeket; hanem a verebek nagyon örültek a lármának. Ideoda röpkedtek, sürgölődtek, forgolódtak és nagy zajt csaptak. Mindig azt éltették, a kinek a szemétdombján töltötték meg

üres begyöket. De végre is valamelyik párthoz oda köllött állani. Csupi Misi az ő hiveivel Sarkantjus táborához szegődött ifj. Csiripi Jankó pedig a maga fajtáival Tarajos mellé állt. Rettenetes dolgokra készültek a veréb férfiak. Hogy fogják majd éles csőreikkel vagdalni az ellenséget! Országvilág csodálja bámulatos vitézségö-

ket! Már előre fenték a csőreiket és nem fogtak ki a dicsekedésből.

A csata napján szép rendben kirukolt a két sereg. Elöl a kakasok, leghátul a vitéz verebek. Mint a villám, úgy csaptak egymásra a vezérek, utánuk zúdultak a bátor szárnyas katonák.

— Előre, előre! Rajta vitézek! Vesd el magad veréb! — kiáltott Csiripi Jankó harsány hangon.

*Már ezt hogy tűrné a kis talján?
Hatalmasat rug az eb farkán;
Biz a gonosz ezt jól megérzi.
Gazdasszonya nagy böszen nézi.*

Mint szürke felhő, úgy szállt fel mindkét táborból a verébkompánia erre az okos szóra. Mindnyájan egy fára repültek és onnan a magasból vitézül végignézték az egész csatát.

Hanem az borzasztó látvány volt, a mint ott lenn vagdalták, marczangolták egymást. Tarajos és Sarkantus egészen vértől voltak boritva. A nagy lármát meghallotta a szakácsné és sietett a csataterre. Fehér kötényének legyintésére szétfutott

a két sereg. Csak a kakasok nem tágitottak, ők nem láttak semmit.

Kata néni mérgesen felkapta őket,

— Hát már nem lesz békesség az udvaron? mondá. Látom, ti már csak a fazékban fogtok megférni egymással.

És ezzel a konykába vitte a két kakast. Este mint paprikást tálalta fel őket.

Ez volt Tarajos és Sarkantus vitézek háboruszkodásának a szomorú vége.

Előront a nagy fakanállal.

»Hé, mit csináltál a kutyámmal?

Megállj, most mindjárt eldöngöttek!«

Talján, majom nem várják ezt meg.

KATINKA VENDÉGEI.

Beszélyke.

KATINKÁM, kik voltak azok a leányok, kikkel most az uteza sarkáig jöttél? kérde a mama, a kereteske ajtajában várva leányát.

— Oh azok nagyon kedves leányok, mamácska. Nemrég ismerkedtem meg ve-

lök... Mezei Bella és Juliska a nevök. Igen gazdagok... nagyon sok pénzök van...

— Lenet sok pénzök, de abból még nem következik, hogy jók.

— De igen, kedves mama. Tegnap szinte erővel bevitték magukhoz a lakásukra... jaj milyen szép ott minden! Olyan tükör van, hogy a földtől a szoba

tetejéig ér... és azt mondják, hogy sokszor hívnak vendégeket oszonnára, majd meghívják engem is.

— De én nem kívánom, hogy valami nagyon megbarátkozzál velök. Hallottam a híroket. Nem jó gyermekek, nem olyanok, a kiknek a barátsága javadra válnék. Azért tehát ne igen járj utánok.

Ez az intés nem igen volt inyére Katinkának. Kissé kedvetlenül járt ide-oda a kerteskében, mely egyszerű, de csinos házacskák mellett terült el. Duzogva gondolá:

— A mamának bizonyosan nincs igaza... Bella és Juliska igen kedves és előkelő, gazdag leányok... és milyen szegényben maradok, ha a mama nem engedi, hogy

velök jó barátságban legyek! Ugy félig-meddig megigérttem, hogy én is meghívom őket oszonnára és majd azután én is elmegyek hozzájuk. Most aztán mit tegyek!

Ez nehéz kérdés volt. Sok gondolkodás után Katinka felsóhajtott:

— Ugy lesz, hogy nem én hívom meg őket először, hanem megvárom, hogy ők hívjanak... aztán nem megyek el és

akkor ők sem várhatják, hogy én meghívjam őket.

Csakhogy a Katinka új barátnői nem így gondolkoztak, hanem úgy, hogy Katinka kezdje meg a sort. A mint másnap találkoztak, mindjárt erről kezdtek beszélni.

— Mi majd a jövő télen a nagy kertünkben adunk mulatságot, mondá Bella. Mamánk megengedi, hogy annyi vendéget

hívjunk, a hányat akarunk.

— Igen, minap voltunk vagy tizenöten, tévé hozzá Juliska. Téged is meghívunk, de előbb elmegyünk hozzád. Mikor lesz nálad vendégség?

Katinka megzavarodott erre a hirtelen kérdésre. Bella és Juliska észrevették, hogy nem tud felelni

s Bella gúnyosan mondá:

— Talán nem is lesz, csak úgy dicsekedtél. Mi nem dicsekszünk, pedig mi arany szegélyű levélen hívjuk meg a vendégeinket.

— Nekünk szabad, tódítá Juliska. Hanem neked ugy-e nem engedi meg a mamád? No, sajnállak.

Nevetve ott hagyták s Katinka nagyon elégedetlenül ment haza. El volt

*Hiába futnak, ellenségök
Eléri őket... jaj! már végök!
A harmonika már kezébe,
Mindjárt suhog a kanál vége.*

tökélve, hogy nem fog szegyenben maradni új barátnői előtt; csak azért is meghívja őket. Igen, de hogy és mikor, ha a mama nem szereti ezt a barátkozást?

A rossz ut nagyon lejtős és a ki megindul, gyorsan siklik lefelé. Katinka hamarabb és könnyebben megtalálta a módot, mint maga is remélte.

Másnap reggel ugyanis a mamának el kellett utazni, még pedig egész napra. Máskor Katinka mindig busult az ilyen elváláson, de most szinte örült rajta. Mert mindjárt kész volt a tervével. Az öreg szakácsné nagyon szereti őt, mindent megtesz a kedvéért, majd készít jó oszonnát. Így aztán meghívhatja Bellát és Juliskát.

Meg is hívta. Irt szép levelet, nem arany szegélyű papíron ugyan, mert olyan nem volt, de hát egyszerű papír is megteszi. És délután szépen elrendezett mindent a kertcskében. Egy nagy fa alatt a puha pázsiton terített, ott fogják meginni a jó kávé s lesz hozzá gyümölcs is. Katinka nagyon meg volt elégedve az elrendezéssel. De az volt a baj, hogy vendégei, a mint megjöttek és körülnéztek, ugyancsak fintorgatták az orrukat.

— Hát csak hárman leszünk? kérde Bella. Másokat nem hívtál?

— Nem én ... minek?

— Oh, hisz ez így nagyon unalmas lesz. Nálunk mindig tíz-tizenöt vendég van. Csak úgy lehet jól mulatni.

— És aztán hogy lesz ez itt? kérde Juliska. Csak nem ülünk a földre?

— Miért ne? felelé Katinka kissé zavartan. Nagyon kellemes a puha fűvön heverészni.

— No persze! Hát aztán torta nincs? se másféle csukros-sütemény?

— Az ... az nincs...

— Na, ez gyönyörű oszonna! És ezekből az ócska cserepekből igyunk kávé?

Azok az ócska cserepek egészen tisztességes, de csakugyan régi esészék voltak.

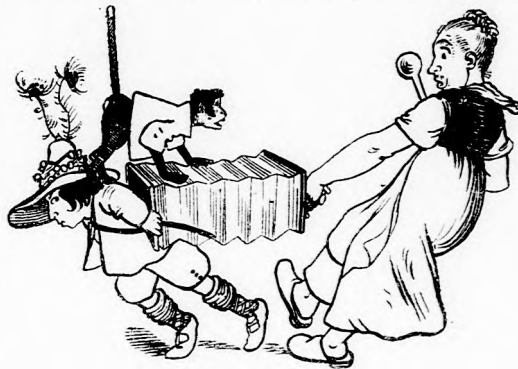
Katinkáéknál ezek voltak a parádés esészék. És még becsmérik! Katinka egy pil-

lanatig habozott, de aztán nem birt a haragjával.

— Csakugyan igaza volt mamámnak! pattant ki. Hiszen ti csak azért jöttetek, hogy becsméreljete. Durva illetlenség az, így leszólni a másét ... sajnálom, hogy meghívtalak.

— Mi pedig sajnáljuk, hogy eljöttünk. Nem is jöttünk volna, ha tudjuk, hogy csak ilyen silány oszonnát tudsz adni.

Ezzel fölugrottak és véletlenül-e vagy

*De már azt majmunk hogy nézhetné,
Hogy gazdáját bárki is verné?
Fölugrik böszén, harczra készen ...
Az asszony sáppad ... jaj, mi lészen?*

gonosz szándékból, egyikök úgy megrugta a kávé ibriket, hogy ez darabokra tört. De ezzel csöppet sem törődve, elsiettek. Katinka pedig nagy szomorúságban maradt ott. Nem tudta, min sirjon inkább, azon-e, hogy annyira csalódott a vélt kedves barátnőkben, vagy azon, hogy az ibrik el van törve, most már el nem titkolhatja a mama előtt, mi történt.

Bűnbánó könnyekkel vallott meg min-

dent a mamának, ki komolyan hallgatta s aztán így szólt:

— Hogy az ibrik eltört, az a kisebbik baj. Nagyobb az, hogy rá akartál szedni, nem akartad követni intésemet!

— Oh, soha sem teszem többé, soha, kedves jó mama!

— Remélem, meg is tartod ígéretedet. És jegyezd meg, hogy nem azoknak a barátsága ér mindig legtöbbet, a kik pom-

*Ime, mi lett! A rossz nő hátán
Majmunk keményen üt, czibál ám.
Az eb csak messze, gyáván nézi,
Kis talján vígan megzenézi.*

pával, gazdagsággal kérkedhetnek. Jóság és szeretet kötik össze legjobban az embereket s a hol az hiányzik, ott nincs igazi barátság, hamar összetörik, épen mint ez a szegény kis ibrik.

— Meg is őrzöm a cserepeit s ezek emlékeztessenek mindig jó tanácsodra, kedves jó mamácskám.

A CSALOGÁNY ÉS A PÁVA.

— Mese. —

EG Y NAGYUR nyári kastélyának márványlépcsőzetén begyeskedett a gőgös páva. Büszkén lépkedett ide-oda, koronként szétterjesztve pompás tollazatát, hadd bámulja, aki arra megy. Meg is volt győződve, hogy bámulja és irigyli mindenki, nincs messze földön madár, a

kiről csak szólni is érdemes volna, mikor ő ott van.

A közel bokorból egy kis csalogány röppent elő, hogy eleséget keressen. Este és hajnalban ott dalogtatott a párjának, mely most a fészken ült, hogy tojáskaít kiköltse; annak is kellett egy kis eleséget vinni, a csalogány tehát szorgalmasan keresgélt rovarokat, föl sem pillantott és éppen nem bámulta a gögös pávát. Ezt pedig bosszantotta, hogy valaki oly közömbösen merészel ott sétálgatni. Megvetőleg mondá:

— Miféle kopott ruhás koldus ficzkó az ott? Csodálom, hogy ide mer tolakodniérre az uri helyre. Hallod-e, nem látod, hogy én itt vagyok és ez nem a te számódra való hely? Pusztulj innen!

— Mindjárt megyek, mindjárt! felelé a csalogány szerényen. Ehes vagyok, egy kis eleséget keresek, aztán sietek vissza a fészkemhez, gyönyörű kis tojáskaínkhoz.

— Eh, mit fecsegsz nekem a fészkekről! Mintha magamforma előkelő madár törődne az ilyen kopott népséggel. Csak takarodjál innen szaporán, röstellném, ha valaki együtt látna veled.

De már erre a szerény kis csalogányban is föltámadt kissé a büszkeség és önérzetesen mondá:

— No, kedves páva ur, soha se röstellje azt, ha velem együtt látják. A ruhája sokkal szebb ugyan, de a hangja olyan, hogy aki hallja, szeretné befogni a fülét; de ha én rázendítek, akkor tapsolnak ám.

— Hiábavaló dicsekvés, felelé a páva fitymálólag. Csak nem hiszed talán, te szegény ördög, hogy ha én itt vagyok, még téged is észrevehet valaki!

— Azt mindjárt meglátjuk. Amott jönnek emberek. Nem szoktam ugyan nappal dalolni, de most az egyszer megteszem.

Felröppent egy ágra s ott rákezdett legszebben csattogó dalaira. Az emberek gyönyörködve álltak meg, oda fordultak a kis dalos madárfelé és hallgatták, míg csak a csalogány zengett. Aztán odább

sétáltak, még csak egy tekintetet sem vetve a pávára.

A gögös páva majd szétpukkadtt mérgében, de hát nem lehetett eltagadni, hogy az emberek a csalogány dalát több figyelemre méltatták a páva szépségénél. A kis csalogány pedig így szólt:

— Lássá, páva ur, most már nem hívalkodik ugy-e? Én azért nem bi-

zakodom el és nem hiszem, hogy én különb madár vagyok minden másnál. De jégyezze meg, hogy a bölcs természet okosan osztotta fel kincseit, nem adott egynek mindent, hanem mindenkinek juttatott valamit. Ne bizakodjék el tehát senki a maga szép tulajdonában és ne higgye, hogy a másé semmit sem ér. Mindegyiknek meg van a maga becse és az fog végre is csufot vallani, aki másnak szép tulajdonságát nem akarja elismerni.

*Gyöz az igazság! Az ellenség
Ugy elfutott, tán most is fut még.
S a kis talján és majmocskája
Büszkén és bátran néz utána.*

A KEDVENCZ HELYEN.

V (Képpel a czimlapon.)
ÉGE van, vége van

A szép szünidőnek,
Már megint a komoly,
Nehéz napok jönnek.

Itt vagyok még egyszer
Kedvencz helyecskémén,
De nem szól a dalom
Vidáman, mint régen.

Már komoly dologban
Kell a fejem törnöm:
Számítom: ezentul
Óráim hogy töltöm.

Itt van a leczkerend
Hosszu sorozatja,
Jut dolog bőven ám
Minden áldott napra.

Mit tegyek? Már tudom:
Szorgalmasan végzem
S akkor játékra is
Elég időm leszen.

KOCZKA-REJTVÉNY.

N	N	N	N	G	G
I	I	I	D	D	
A	A	K	K		
E	E	E			
R	Ó				
P					

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy balról jobbra és balról lefelé olvasva, az 1-ső sor

egy nagy kínai várost jelentsen, a 2-dik sor egy királyunk nevét, a 3-dik sor egy ázsiai országot, a 4-dik sor leánynevet, a 5-dik sor egy asszonyt; végül a 6-dik sor: az ábécze egy betűjét adjá.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIII. köt. 6-dik számban közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték még: Fabritzky Etel és Laczi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gross Teréz. Soraidat megelégedéssel olvastam végig. A szép siker, melyet szorgalmaddal felmutattál, teljes dicséretet érdemels méltó, hogy vidáman töltsd a szünnapokat. Az a „Vasárnap“ kétségkívül valami tévedésből maradt el. Számrejtvényedet nem közölhetem, mert épen ez régebben már megjelent a »Kis Lap«-ban. A szíves üdvözlötet viszonzom neked is és az egykori hí olvasónak is. — „Madárcélet.“ Talán sikerül hozzá megfelelő képet szereznünk s akkor közöljük. — **Kedvessy György.** Nem közölhető. — **Weisz Miksa.** Örömmel látlak kis híveim nagy seregében. — **Samassa Aurél.** A kis kenderike történetében nagyon kevés a történet. De mert ügyesen van megírva, talán sorát fogom ejtethetni. — **Nagyperkátára.** Besoroztam a közlendők sorába. — **Hampel Ernesztina.** Az a beteg művész, kinek adományodat szántad, nem hatalmazott meg senkit, hogy részére adományokat gyűjtsön, tehát én sem gyűjthetek, mert azzal sérteném. Adományodat tehát valamely más célra kell szánnod. Írd meg, mire, ha nem értesítesz; a tüzkárosultaknak adom. — **Schwartz Berta és Irén.** A gyűjteményt átadtam a kis fiúnak, ki általam köszönetét küldi.

Jótekonyság.

A tüzkárosultak javára: Ráth Ilonka 1 frt., Feszty Margit 1 frt.

Az árvizkárosultak javára: Feszty Margit 1 frt.

Halmi Ferencz árvái javára: Halász Margit és Hirkó Etel 2 frt. (Ez összeget a jószívű kis olvasók »A jó tündér« című kis darab előadása alkalmával gyűjtötték össze.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi